SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

JESU VIDNESBYRD ER PROFETIENS AAND

NUMMER 7 | 1. APRIL 1924 | 73. AARGANG

TIDERNES TEGN.

(Tale af Dr. *James E. Talmage,* en af de Tolv, ved Konferencen i Salt Lake City den 6. Oktober 1923.)

—

Hvorsomhelst jeg færdes blandt Sidste-Dages Hellige og mødes med dem i de forskellige Ward, Stave og i Missionerne, hvortil Pligten kalder mig, finder jeg dem opfyldte af en Oprigtighedens Aand, af Haab, Tillidsfuldhed og Tro, blandet med Deltagelse og alvorlig Eftertanke. De er lykkelige, men deres Lykke er ikke Overfladiskhed, thi den er forenet med inderlig Omsorg og Interesse for deres nuværende og fremtidige Stilling.

Vi glæder os over, at Guds Værk skrider fremad; at »en uafbrudt Hensigt gaar« ned gennem Tiderne; at alt det forbigangne har været en Forberedelse for det, som nu er, og for det, som skal komme; at der var en Begyndelse, ligesom der skal være en Slutning paa dette særlige Afsnit af Herrens Hensigter vedrørende sine Børn.

Jorden blev skabt hovedsagelig for at Herrens Hensigter vedrørende Menneskene kunde blive opfyldte. Astronomen

betragter den som en af Universets Kloder; Geologen ser paa den som Genstanden for hans Undersøgelser; men ved Siden af saadanne Opfattelser betragter vi den som en af de mange Verdener skabte i en bestemt Hensigt, i hvilken den menneskelige Families Skæbne indtager den vigtigste Plads i Skaberens Beslutning om at lade den blive til. Vi læser, at Herren aabenbarede til sin Ven og Tjener, Abraham, at for Jorden blev dannet, saá Gud ud i Rummet og sagde til dem, der var hos ham: Vi vil tage af disse Elementer, og vi vil skabe en Jord, hvorpaa disse Fornuftvæsener kan bo, iførte Legemer, og vi vil prøve dem dermed og se, om de vil gøre alt, hvad Herren deres Gud skal befale dem.

Eftersom dette var Hensigten med denne Verdens Skabelse, kan vi let forstaa, at der maa være en nøje Forbindelse mellem Jordens og Menneskets indbyrdes Forhold. Vi læser, at Herren sagde til Adam, efter hans Overtrædelse i Edens Have: »Jorden være forbandet for din Skyld . . . den skal bære dig Torn og Tidsel. . . . I dit Ansigts Sved skal du æde dit Brød.« Denne tilsyneladende strenge Straf vilde kun være Talemaader, hvis den ikke betød, at en stor Forandring fandt Sted paa Jorden formedelst denne Forbandelse. Og Skrifterne aabenbarer en meget betydningsfuld Forbindelse mellem Jordens og Menneskeslægtens Udviklingsstadier. Jorden er endog bleven personificeret. Vi erfarer, at den retfærdige Enok betragtede den som en bevidst og følsom Skabning, thi vi læser:

»Og det skete, at Enok beskuede Jorden; og han hørte en Røst fra dens Indre, sigende: Ve, ve over mig, Menneskenes Moder. Jeg er i Pine, jeg er træt paa Grund af mine Børns Ugudelighed! Naar skal jeg hvile og blive renset fra den Urenhed, som er udgaaet fra mig? Naar vil min Skaber helliggøre mig, at jeg maa hvile, og Retfærdighed forblive en Tid paa mig?« (Moses 7: 48.)

Efter fortsatte Aabenbarelser til denne Profet og Seer angaaende den menneskelige Families fremtidige Udvikling og Herrens Hensigter vedrørende denne, raabte han til Herren i sin Vaande: »Naar skal Jorden hvile?« Det blev da vist ham,

at den opstandne Kristus skulde komme tilbage til Jorden i de sidste Dage, i Tidernes Fyldes Husholdning, og at han, Herren, vilde oprette en tusindaarig Fredsregering. »Og Dagen kommer, da Jorden skal hvile, men for den Dag skulle Himlene formorkes, og et Mørkets Slor skal indhylle Jorden; Himlene skulle ryste og ligeledes Jorden, og stor Trængsel skal der være iblandt Menneskenes Born; men mit Folk vil jeg bevare.«

Er det ikke blevet sagt til os, at vi kan hellige Jorden eller besmitte den efter vore Gerninger? Der er en noje Forbindelse mellem Menneskenes Retfærdighed eller Synd og de forefaldende Naturbegivenheder, efter vor Synsmaade gavnlige eller skadelige, gode eller slette, opbyggende eller ødelæggende i deres Beskaffenhed. Den krasse Materialist vil maaske sige, at der ingen Forbindelse kan være mellem Menneskers Retfærdighed og Jordskælv, eller mellem Menneskers Moral og Oversvommelser. Men der er!

Angaaende dette Emne vil jeg læse mine egne Udtalelser ved en tidligere Lejlighed: Vi lærer gennem Skriften, at Adams Overtrædelse frembragte en falden Tilstand, ikke alene for Menneskenes Vedkommende, men ogsaa for selve Jordens. I denne og i talrige andre betydningsfulde Tildragelser, i hvilke Guds direkte Mellemkomst har været lagt for Dagen, bemærkedes straks Forbindelsen mellem Mennesket og Naturen.

Menneskeslægtens Synder kan saaledes fremkalde Ulykker i Form af odelæggende Naturbegivenheder, der kan kaldes naturlige, fordi de var forskyldte. Og menneskelig Retfærdighed kan fremkalde en fredelig og velsignet Samvirken med Elementerne.

»Forbandet være Jorden for din Skyld,« var det guddommelige Magtbud til det første Menneske. I Modsætning hertil, læg Mærke til Løftet, givet til Israel, at Opfyldelsen af Herrens Lov skulde gøre Aarstiderne gunstige, bringe frugtbargorende Regn og Jordens Afgrode skulde blive saa stor, at deres Lader ikke kunde rumme den. (Se Mal. 3: 8—12.)

Almindelig Tilsidesættelse af Guds Love i Noas Dage bragte Syndfloden over Jorden, idet »alle Kilder i den store Afgrund opbrast, og Himmelens Sluser oplodes«.

Enok, der levede før Noa, blev sendt for at forkynde Omvendelse til en falden Slægt, og saa stor en Kraft og Myndighed besad han, at »han talede Herrens Ord, og Jorden skælvede, og Bjergene flygtede paa hans Befaling; og Vandstrommene forandrede deres Løb«. Han forudsaa Syndflodens Komme, da »Himlene skulle formørkes, og et Mørkets Slor indhylle Jorden; Himlene skulle ryste og ligeledes Jorden«.

Som en passende Baggrund for den grufulde Tildragelse paa Golgatha lagde et dybt Morke sig omkring Stedet, »og Jorden skjalv og Klipperne revnede«. . . .

Som var forudset, ja, og forudsagt af Kristus selv og hans Profeter, der levede før hans Komme i Kødet, og af dem, som levede efter i forrige Tider, og af Profeterne i denne Uddeling, er store Ødelæggelser komne og skal komme over Jorden formedelst Menneskenes Synder. I det 88. Kapitel af Pagtens Bog, en Aabenbaring kaldet »Oliebladet«, given til Profeten den 27. December 1832, læser vi følgende:

»Thi om ikke mange Dage skal Jorden skælve og rave frem og tilbage lig en Drukken. Og Solen skal skjule sit Ansigt og ikke give sit Skin, og Maanen skal bades i Blod, og Stjernerne skulle blive saare vrede og nedkaste sig ligesom en Figen, der falder ned af et Figentræ.

Og efter eders Vidnesbyrd kommer Vrede og Hævn over Folket;

Thi efter eders Vidnesbyrd kommer der et Vidnesbyrd ved Jordskælv, der skal foraarsage en Jamren i Jordens Midte, og Menneskene skulle falde om paa Jorden og ikke være i Stand til at kunne staa.

Og ligeledes kommer der et Vidnesbyrd ved Tordens Rost, og Lyns Røst, og Storms Røst, og Havets Bølgers Rost, der hæve sig over deres Grænser.

Og alle Ting skulle være i Bevægelse, og Menneskers Hjerter skulle forsmægte; thi der skal komme en Frygt over alle Folk.«

Hvad der har været kaldt den største Ulykke i Historien, er i frisk Minde. Hundred Tusinder af Mennesker mistede

Livet i det store Jordskælv i Japan. Jeg kan kun sige, at saadanne Naturomvæltninger sker i Overensstemmelse med Profetierne. Herren forbyde, at jeg skulde driste mig til at fælde Dom over dem, som blive hjemsøgte, over dem, der mistede deres Liv i saadanne Katastrofer. Menneskelig Visdom er ikke i Stand til rigtigt at forklare Resultaterne ved at anvende almindelige Love eller Aarsager paa de enkelte Tilfælde; og naar Herrens Straffedomme rammer Jorden og dens Indbyggere, er der mange Uskyldige, som maa lide med de Skyldige. Mange omkommer, som ikke personligt er skyldige, eller som ikke direkte er ansvarlige for det, der finder Sted.

(Fortsættes.)

AANDELIGE MEDDELELSER.

(Af Ældste *D. M. McAllister* i »Liahona«.)

Ordene »Aande-Meddelelser« leder Tanken hen paa flere forunderlige Tildragelser af denne Beskaffenhed, omtalte i Bibelen, Mormons Bog og andre hellige Skrifter, hvori der berettes om aandelige Væseners Tilsynekomst eller at Stemmer fra den usynlige Verden hortes. I denne Forbindelse er der omtalt to Slgas aandelige Væsener, den ene Slags er himmelske Sendebud, der meddeler Sandheder, som er ophojende og gavnlige for de, der modtager dem; den anden Slags er onde Aander, hvis snedigt fremsatte Meddelelser udgives for Sandhed, men som i Virkeligheden er værdilose og vildledende. Forskellen mellem disse to Slags Væsener vil som Regel komme for Dagen ved at overveje Meddelelsens Indhold og Beskaffenhed.

Det er tydeligvis Guds Vilje, at hans Born paa Jorden skulde være afskaarne fra direkte Forbindelse med Aandernes Verden, undtagen naar Gud i sin Visdom finder det nodvendigt at sende sine Budbærere til Mennesker i Kødet. At dette for os uigennemtrængelige Slor adskiller den fysiske og aandelige Verden, er der udentvivl gode Grunde for. Det kan være,

at et saadant Forhold er nodvendigt for, at Troen kan gore sig gældende hos Mennesket i storre Udstrækning. Tro, der giver Mennesket Kraft til at adlyde Guds Love, vilde maaske ellers ikke tilstrækkeligt udvikles i ham, og følgelig kunde han ikke opnaa den herlige Belonning, som de gode Gerninger, der er en Følge af en saadan Tro, vil bringe ham.

Det er en beklagelig Kendsgerning, at der er en Masse Mennesker, som lader haant om Aabenbaringerne angaaende aandelige Forhold, hvilke findes i Skrifterne, men som soger ad andre end den af Himmelen anviste Vej at skaffe sig Underretning om Ting, som Gud har besluttet skulde holdes skjult for Menneskene, undtagen for saa vidt han aabenbarer det for dem. Esajas havde den Slags Folk i Tankerne, da han skrev: »Og naar de ville sige til eder: Søger til Spaakvinderne og Tegnudlæggerne, som hviske og mumle, da siger: skal ikke et Folk soge til sin Gud? skal man soge til de Døde for de Levendes Skyld?« Det er en sorgelig Kendsgerning, at der er mange lærde og dannede Mennesker, som i vore Dage søger at komme i Forbindelse med Aandernes Verden gennem »Medier«, Aandemanere o. s. v. At de lejlighedsvis modtager saadanne Meddelelser i en eller anden Form, er der ingen Tvivl om, men da det, de modtager, kommer til dem paa en anden end den af Gud bestemte Maade, er det som Regel unyttigt og rimeligvis falskt.

Aandelige Meddelelser er ikke begrænsede til saadanne, som kan fornemmes gennem de fysiske Sanser. Der er andre, som er kendelige for vort aandelige jeg, for vor sjette Sans, som den ofte kaldes. Denne Slags aandelige Meddelelser er maaske ikke altid saa haandgribelige, som de foregaaende, rimeligvis af den Grund, at de næsten altid er til Stede hos enhver af os, uden at vore fysiske Sanser paavirkes af dem. Mange Tanker, Ord og Handlinger er Folgen af saadanne aandelige Meddelelser, der paavirker vor Sjæl. Menneskets Sind, den tænkende og søgende Egenskab, med andre Ord, hans aandelige Jeg, paavirkes ofte af den Helligaand eller af Morkets

Aand, alt eftersom han frivilligt underkaster sig den ene eller den anden i det Øjeblik, han siger eller gør noget. Mennesket taler og handler i Overensstemmelse med sin egen fri Vilje, thi Gud gav ham hans Handlefrihed. Han kan følge den gode eller daarlige Indflydelse efter eget Ønske. Et Ord sagt eller en Handling udført under Øjeblikkets Indskydelse uden Overvejelse er maaske Følgen af en Tanke, frembragt af en ond Aand; paa den anden Side, gode Ord og Handlinger følger tænksom Overvejelse under Indflydelse af den »Aand, der oplyser ethvert Menneske«.

Disse Overvejelser leder til den Slutning, at det maa være af den allerstørste Betydning for enhver af os at være i Stand til øjeblikkeligt at afgøre, hvilken af de to aandelige Indflydelser, der søger at paavirke os. Dette vil utvivlsomt blive en let Sag for os, dersom vi er opfyldt af Ønsket om at gøre det gode og forkaste det onde. Det er farligt for os at være ligegyldige med Hensyn til de Tanker, vi lader fæste Bo i vort Sind. Hvis vi undlader at anstrenge os for at give Agt paa det gode og modsætte os det onde, vil det sidste tage Overhaand i os og vil besejre os. Vor sikre Hjælper og Støtte er den Helligaand, og vi bør vedblivende søge at være os dens Nærværelse bevidst og lytte til dens »hviskende Stemme«.

STRØTANKER.

Du har ikke Raad til at købe, hvad du ikke har Raad til at eje.

Næst efter Erhvervelsen af gode, trofaste Venner er intet af større Værdi end Anskaffelsen af gode Bøger, siger Vismanden. Men en god Bog svigter aldrig, det gør sommetider Vennerne.

Det er ligesaa vigtigt at vide, hvad Livet ikke er, som at vide, hvad det er.

SURDEJGEN.

Himmeriges Rige ligner en Surdejg, som en Kvinde tog og lagde ned i tre Maal Mel, indtil det blev syret altsammen. (Matt. 13: 33.)

Vide I ikke, at en liden Surdejg syrer hele Dejgen? (1. Kor. 5: 6.)

De »tre Maal Mel« og »hele Dejgen« betyder Verden, og disse Udtalelser i Skriften mener, at Himmeriges Riges Sandheder skulde spredes, indtil de paavirkede og gennemtrængte alle Jordens Indvaanere. Et af de stærkeste Vidnesbyrd, der kan fremfores til Støtte for de Sidste-Dages Helliges Paastand om, at Guds Rige er oprettet paa Jorden i vore Dage gennem ny Aabenbaring fra Himmelen, er de Forandringer, der har fundet Sted i den religiøse Verden og i Kristenhedens Lærdomme siden de Sidste-Dages Helliges Ældster begyndte at prædike og bære Vidnesbyrd blandt Nationerne, eller i de Lande, hvis Indbyggere bekender sig til Kristus.

I det sidste halve Aarhundrede, ja endog siden en stor Del af de forskellige Kirkesamfunds nuværende Præster begyndte at prædike, har der fundet saa mange og store Forandringer Sted i Opfattelse og Synsmaade, hvad Kirkens Tro og Lære angaar, at der hersker stor Usikkerhed og Forvirring indenfor de fleste af Nutidens Religionspartier. Selv den romersk-katolske Kirke med dens stensatte Konservatisme og erklærede Uforanderlighed, er bleven paavirket af denne Aand. Skal dens gamle Dogmer give efter for det nye Lys? Dette er et Spørgsmaal, der i høj Grad beskæftiger dens Prælater og lærde Mænd.

Lad os i Korthed nævne nogle af de Forandringer eller Omslag i Kristendommens Troslære, der især har gjort sig gældende, siden Profeten Joseph Smith udforte sin Mission og beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod. Han blev forfulgt og hadet hovedsagelig fordi han lærte, at den oprindelige kristne Kirke havde Mirakler og aandelige Gaver, og at disse burde findes i Kirken i Dag, dersom det er Guds Kirke. Hans Lære

om de Syges Helbredelse ved Tro blev modarbejdet med stor Bitterhed, og han blev beskyldt for at bedrage og vildlede sine Tilhængere ved at misbruge deres Godtroenhed i denne Henseende. Paa hans Tid var det den almindelige Tro i de forskellige Kirkesamfund, at Syges Helbredelse ved Tro for stedse var ophørt.

Men efter hans Tid har Troen paa, at Syge kan og virkelig bliver helbredede ved Tro vundet Millioner af Tilhængere indenfor Sekterne, og Helbredelse ved Tro er ved at blive ligesaa almindeligt, som den for Aartier siden blev benægtet. Et helt Kirkesamfund er blevet bygget og har vundet stor Udbredelse med dette Princip som Hovedhjørnesten. Vi hentyder til den saakaldte »Kristelige Videnskab«, grundlagt af Mrs. Eddy, der »opdagede« denne Helbredelsesmetode mange Aar efter, at den var publiseret i Mormons Bog, og efter at Hundreder af vor Kirkes Ældster havde prædiket i Amerika og Europa og vundet Tusinder af Tilhængere.

Og indenfor de store Kirkesamfund er der opstaaet talrige Sekter, hvoraf de fleste hylder Læren om Helbredelse ved Tro. Fremragende Gejstlige baade i Europa og Amerika kommer aabenlyst frem med Erklæringer om, at Helbredelse ved Tro maa være muligt i vore Dage ligesaa vel som paa Kristi Tid.

Mænd og Kvinder, der nu er fremskredne i Alder, kan vist alle erindre i deres Barndom at have hørt Prædikener, der skildrede de Rædsler, som ventede de Ugudelige i et Helvede af Ild og Svovl. Men hvem hører nogensinde en saadan Tale nu for Tiden? Kun i afsides Egne, hvor Uvidenhed og Overtro endnu gør sig gældende, vil det være muligt at finde Folk, der vil lytte til sligt. Men i vore Bedsteforældres Tid forkyndtes Læren om et bogstaveligt Helvede fra næsten enhver Prædikestol i Kristenheden.

Profeten Joseph Smith fremstod og lærte, at Helvede er en Tilstand, mere end det er et Sted, at ethvert Menneske ved Døden indtræder i Aandernes Verden i Forhold, der svarer til hans Liv her paa Jorden, og at der er Fremadskriden og Ud-

vikling i den næste Verden, samt mange andre Sandheder vedrørende Menneskets Fremtidsskæbne, der strider mod den gamle sekteriske Lære om et »Helvede af Ild og Svovl«, hvilken nu næsten helt er forkastet af tænkende Mennesker indenfor Kristenheden.

For tres eller halvfjerds Aar siden var det den almindelige Tro indenfor de store Kirkesamfund, at spæde Børn, der dør uden Daab, er evigt fortabte; men nu synes denne Lære saa godt som helt at være opgivet. Faa Præster i nogenlunde oplyste Menigheder vilde nu vove at sige til Mødrene i deres Forsamling, at de smaa, uskyldige Væsener, som Dødens Engel tog fra dem, før de bleve døbte, nu og for evigt pines i Helvedes Ild. Og hvad har frembragt denne Forandring?

I Aaret 1830 blev Mormons Bog publiseret. Den er siden trykt i mange Oplag og paa flere Sprog og dens Indhold proklameret af Tusinder af Missionærer. Og den indeholder den mest kraftige Fordømmelse af Barnedaaben, som man kan tænke sig. Deri erklæres det, at smaa Børn ikke formaar at begaa Synd, og at Adams Forbandelse blev borttagen ved Jesus Kristus; det kaldes »højtidelig Gudsbespottelse at døde smaa Børn«, thi de behøver ikke Omvendelse, ejheller Daab. »Det er en skrækkelig Ugudelighed at tro, at Gud vil frelse et Barn formedelst Daab, og at et andet skulde omkomme, fordi det ikke var døbt.« Læren om, at Børn, som dør i den spæde Alder, er frelste formedelst Kristi Førsoning, blev fordømt som en af Mormons Bogs Kætterier, da denne Bog først fremkom, men nu er der Millioner af Kristne, der hylder den samme Anskuelse.

Tiendesystemet, ifølge hvilket Kirkens Medlemmer yder en Tiendedel af deres Indkomster til Kirkens Opholdelse og de Fattiges Understøttelse, vinder ogsaa nu Beundring og Anerkendelse indenfor de forskellige Kirkesamfund. Det samme gælder Kirkens Organisation og Missionssystem.

Endnu en afgjort Forandring i Synsmaade siden Evangeliets Gengivelse skal nævnes. For 30 Aar siden kom det

Spørgsmaal frem i Kongregationalist Kirken, om en Mand kunde være Præst, der troede paa Muligheden af Omvendelse efter Døden. Efter megen Diskussion blev det vedtaget, at en saadan Anskuelse ikke kunde siges at være i Strid med den kristne Tro. Siden da er talrige Præster og Lægfolk indenfor de kristne Samfund komne til at tro paa Omvendelse og Frelse efter Døden. De Sidste-Dages Hellige var de første, der fremkom med denne Lære i vor Tid. Den blev tydelig fremsat i Aabenbaringerne til Profeten Joseph Smith, blev forkastet, latterliggjort og erklæret falsk af vore kristne Venner, der nu synes at faa Øjnene op for denne store Sandhed uden dog at ville anerkende, hvorfra den har sin Oprindelse. Selv Læren om Familielivets Fortsættelse i den næste Verden finder ogsaa nu Forsvarere indenfor de kristne Samfund.

Trods alle Benægtelser og sindrige Motiveringer er det dog en Kendsgerning, at ethvert Fremskridt i Lærdomme, i Bibelfortolkning og i aandelig Intelligens i det sidste halve Aarhundrede har været forkyndt først af Ældsterne fra Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og de har modtaget deres Lys og Kundskab gennem ny Aabenbaring.

Jesu Kristi Evangelium i dets Fylde læres af de Sidste-Dages Hellige og er Himmeriges Riges Lov. Det er den Surdejg, der syrer hele Verden. Haanet, spottet og forfulgt, som det er, vedbliver det at være en mægtig og virksom Kraft, der undergraver Sekternes Lærdomme, omstøder de af Mennesker opstillede Religionsformer og revolutionerer det religiøse Liv i Verden. Den forbereder Jorden for Kristi andet Komme. Det er »Lyset, som skinner i Mørket, men Mørket begriber det ikke«.

J. S. H.

MISSIONSNYHEDER.

AFLØSNING. Ældste Chr. P. Sørensen, der siden Oktober 1922 har præsideret over Aalborg Konference, er tillige med

sin Hustru, Søster Martine Sørensen, løst med Tilladelse til at rejse hjem. De afrejser fra København den 17. April.

BESKIKKELSE. Ældste Christian Larsen, tidligere Forstander i Esbjerg Gren, er beskikket til at præsidere over Aalborg Konference.

ANKOMST. Ældste Allen O. Johnson ankom til København den 28. Marts. Han skulde til Sverige, men paa Grund af Pasvanskeligheder er han midlertidig beskikket til at virke i Aarhus Konference i den danske Mission.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

I GAAR.

(Af *Joseph Quinney,* Jr. i »Improvement Era«.)

I Gaar, med alle dens Gaver, Løfter, Glæder og Muligheder, er for evigt gaaet udenfor min Rækkevidde og Kontrol.

I Gaar blev alt, hvad jeg udførte gennem Dagen, nedskrevet. Var mine Handlinger høje og ædle, fyldte med Resultater, eller blev de vejede i Forsømmelsens og Ligegyldighedens Vægtskaal?

I Gaar raktes Arbejdets store Gave hen imod mig; der var fire og tyve Timer til min Raadighed. Enten var jeg langsom til at gribe Lejligheden, eller ogsaa adlød jeg det manende Raab om at tage fat med Lyst.

I Gaar var i Brand med Opgaver og nogle havde travlt med deres Løsning; de forøgede Verdens Kundskab, enten i Hjemmet, i Byen eller i Nationen. Nye Sandheder udfoldedes, der gav Verden større Lys og Kraft og bragte Menneskeslægten en bedre Forstaaelse af Livets Betydning. Hvad Andel havde jeg i Løsningen af Gaarsdagens Opgaver?

I Gaar gav mig det store Privilegium at erhverve mig lidt dybere Indsigt i Livets Maal og Betydning, og i hvad jeg burde gøre for i fuldeste Maal at paaskønne Livets Rigdom.

I Gaar trængte mine Venner til medfølende Opmuntring; de søgte efter og ventede mig. Opfyldte jeg deres Forventninger? Kom jeg i Tide?

I Gaar sagde mig, at Venskab var en dyb og hellig Følelse. Forraadte jeg den Tillid, der sammenbinder og forener Ven med Ven?

I Gaar fandt jeg mig forpligtet til at bringe et Kærlighedens Budskab til mine Medmenneskers Hjerter; ja, jeg havde Følelsen af, at et helligt Kald var lagt paa mine Skuldre. Lod jeg Timerne gaa uden at adlyde denne kaldende Indskydelse?

I Gaar havde jeg Tid og Lejlighed til at tale til Gud og fortælle ham om min store Taknemmelighed for hans Godhed og hans store Kærlighed. Ogsaa til at erhverve mig storre Kundskab om ham og hans Hensigt med at give mig Liv og Tilværelse. Er det muligt, at jeg var saa optaget af de timelige Ting i Livet, at denne Samtale med Gud blev glemt?

I Gaar? Alt, hvad jeg har tilbage, er Erindringen om, hvad jeg kunde og burde have været. Den er nu gaaet og kommer aldrig tilbage. Men i Dag er *min! min!* Morgenen bryder frem, og med den kaster det store Kærlighedens Lys sine Straaler ud over Forjættelsens Sti. I Dag er *min,* jeg kan gøre den til *min Dag, Guds Dag.*

KUNDSKAB ER MAGT — ENTEN TIL GODT ELLER ONDT.

(Af *Joseph A. West* i »Improvement Era«.)

Uddannelse, forenet med Beslutningen om at anvende den rigtigt, bliver efterhaanden en mægtig Kraft i det godes Tjeneste, men naar det modsatte er Tilfældet, vil Synd og Daarlighed blive Folgen i Forhold til, hvilke Bestræbelser der gores.

Jeg mindes tydeligt den Tid, da Spørgsmaalet om offentlige Skoler forst blev bragt paa Bane i Utah, og at Brigham

Young var en kraftig Modstander deraf, til Forundring for mange af sine Venner og til Glæde for sine Fjender, thi de mente, at det var et Tegn paa Dekadence. Hvorfor modsatte han sig Friskolens Indførelse? Fordi han, med det forunderlige Fremsyn, som Gud havde givet ham, forudsaa Følgerne af, at en Nation havde et Skolesystem, der adskilte al religiøs eller aandelig Indflydelse fra Undervisningen. Ogsaa, at hans Trosfæller og alle andre Kirkesamfund vilde komme til at betale en dobbelt Skat til Skolevæsenet, en til Vedligeholdelsen af Landets offentlige Skoler og en anden for Religionsundervisning, hvis de vilde forhindre Tilintetgørelsen af alle aandelige Indflydelser hos den opvoksende Slægt gennem den mest modtagelige og langt den vigtigste Periode i Børnenes Liv.

Efter mange Aars Erfaring med et saadant Skolesystem finder vi, at i Stedet for at være et Universalmiddel mod alle Daarligheder, der skyldes Uvidenhed og onde Tilbøjeligheder, har det, i mange Henseender, haft lige det modsatte Resultat, thi Mangelen paa religiøs Undervisning har skabt nogle af de værste Forbrydere, som Verden nogensinde har kendt. Forbrydere, der vilde udslette Aarhundreders Fremskridt paa Handelens og Industriens Omraade, i Samfundslivet og i Religionen.

Den anvendte Uddannelsesmetode, adskilt som den er fra al religiøs Paavirkning, har ogsaa skabt en overvældende Mængde Gudsfornægtere, der offentligt erklærer, at der intet Liv er efter Døden, og at Menneskene derfor gør klogt i at følge den gamle, fordærvende Filosofi, der bragte Ødelæggelse over to af de største Civilisationer i Oldtiden, nemlig Grækenland og Rom, hvis Motto var: »Spis, drik og vær lystig, thi i Morgen dør du.« Med andre Ord, faa den størst mulige Tilfredsstillelse ud af Livet, før den evigtvarende Dødens Nat indhyller dig, hvilket saa bogstaveligt opfylder en Profeti, udtalt af en af de gamle Apostle, der siger: »I de sidste Dage skulle Menneskene elske Vellyst mere, end de elske Gud.« De søger at modvirke Kristendommens Indflydelse og øde-

lægge ethvert Vidnesbyrd om Gud i Universet og i det menneskelige Samfund. Det er imidlertid en vanskelig Ting at gore, thi der er noget i den menneskelige Sjæl, der protesterer imod det, hvor haardt man end prover, og sommetider i Livet gor den Folelse sig gældende, at der maaske alligevel, trods alt, er en Gud til.

Hvor den rigtige religiose Indflydelse har været fremherskende i det kristne Hjem eller gennem Kirkerne, er Tusinder af den opvoksende Ungdom bleven bevaret fra de frygtelige Onder, ovenfor hentydet til, og mange flere kunde have været reddet, dersom Bibelen og dens etiske Læresætninger ikke var bleven bandlyst fra de offentlige Skoler i Amerika, og saa mange andre Ting lært, som modvirker den kristne Tro.

De, der forbliver tro mod de kristne Idealer, vil have et mægtigt Arbejde at udfore ved Modarbejdelsen af de Onder, der allerede er plantede i Menneskenes Hjerter af Tidens fritænkeriske Lærdomme og Tendenser, men tør vi ikke alligevel haabe paa den endelige Sejr?

Men ledende Skolemænd og den tænkende Del af Befolkningen begynder at fremhæve Nodvendigheden af, at Bornene undervises i Religion, og at de lærer at tro paa Gud. Professor James Bassett Pratt ved Williams Kollegium slutter sin Artikel i »The Yale Review« med følgende Ord:

»Jeg har Folelsen af, at vor Generation — jeg taler som en af de ældre — ikke har gjort sin fulde Pligt overfor Ungdommen. . . . Lad dem erindre, at Religionen er en kostelig Perle; at det aandelige Liv, om end det aldrig kan blive helt udryddet blandt Menneskene, dog er en spæd Plante, der kun frembringer de skønneste Blomster ved omhyggelig Pasning; at Frihed ikke er den eneste Ting, hvis Pris er en aldrig svigtende Aarvaagenhed.«

Den sidste lovgivende Forsamling i South Dakota vedtog:

»At Befolkningen i South Dakota ufortovet anmodes om at tage fat paa en fornyet Bestræbelse efter at genoprette Balancen mellem det aandelige og materielle, at vore Børn kan blive opdragne i Retskaffenhedens Grundsætninger. At Kirker og Søndagsskoler faar Tilhold om at forstærke deres Arbejde og række ud til ethvert Barn indenfor deres respektive Virkefelt.«

Tidligere Præsident Woodrow Wilson siger i August-Nummeret af »Atlantic Monthly«:

»Hele Sagen kan sammenfattes i dette: *Vor Civilisation kan ikke holdes vedlige materielt, med mindre den genopvækkes aandeligt.*«

I vor Kirkes forskellige Organisationer, saa vel som i Kirkens Skoler og Seminarier, har vort Folks Ungdom ualmindeligt gode Lejlegheder til at modtage religiøs Undervisning, men Forældre burde ikke glemme, at Hjemmet er det første og vigtigste Sted, hvor vi kan lære og praktisere Religionen — vor Herre Jesu Kristi frelsende Principper.

DØDSFALD.

Henrik Vilhelm Gerlach døde den 4. Marts 1924 i Aalborg efter flere Aars Sygdom. Han blev født den 8. September 1858 og blev Medlem af Kirken den 16. April 1896. Han virkede trofast og med Nidkærhed for Herrens Sags Fremme, indtil Sygdom forhindrede ham, og døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Begravelsen fandt Sted den 9. Marts fra Kapellet paa Aalborg Kirkegaard, hvilket var fyldt til Trængsel. Missionspræsident John S. Hansen holdt Talen ved Baaren, Holger Jørgensen aabnede med Bøn og smuk Sang udførtes af Koret. Graven indvides af Konf. Præsident C. P. Sørensen.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).